

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **V. Z.**, právně zastoupena JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2005, č. j. 7 Az 231/2003 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č.j. OAM-1296/AŘ-2002. Tímto rozhodnutím ministr vnitra zamítl rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 5. 2001, č.j. OAM-1651/VL-14-03-2001, kterým stěžovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň vyslovil, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka označila za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že správní orgány obou stupňů v řízení o udělení azylu nevyšly ze spolehlivě zjištěného skutkového a právního stavu, neboť si neopatřily veškeré podklady

pro vydání rozhodnutí, a že městský soud pochybil, když se ztotožnil s jejich právními závěry, tj. že skutečnosti, které uváděla v průběhu řízení o udělení azylu, nebylo možné podřadit pod žádný z azylově relevantních důvodů. Stěžovatelka uvádí, že v jejím případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť hlavním důvodem žádosti o azyl byla její národnost a z toho vyplývající etnická diskriminace ze strany státních orgánů a úřadů. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť v ní stěžovatelka namítá jiné důvody, než které uplatnila v řízení před městským soudem. Nadto žalovaný poukazuje na skutečnost, že kasační stížnost ze dne 10. 3. 2005 (doručená městskému soudu dne 11. 3. 2005), jejíž obsah je blanketní, zjevně nesplňuje zákonem požadované náležitosti a její doplnění bylo učiněno po lhůtě. Žalovaný proto navrhuje odmítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Řízení o udělení azylu bylo v případě stěžovatelky zahájeno podáním žádosti dne 27. 2. 2001. V této žádosti a v pohovoru ze dne 16. 3. 2001 stěžovatelka jako důvod opuštění země svého původu uvedla pronásledování ze strany rodiny, která v Moldavsku zprostředkovávala za úplatu zaměstnání v České republice (dále jen „ČR“) a od níž si za účelem cesty do ČR půjčila peníze, které posléze nesplácela. Když se po nevydařeném zprostředkování zaměstnání v ČR stěžovatelka vrátila do Moldavska, seznámila své známé s tím, že jí práce v ČR nebyla zmiňovanou rodinou zajištěna a dlužné peníze nezaplatila, začala tato rodina po stěžovatelce peníze vymáhat, vyhrožovat jí, patrně z tohoto důvodu unesla také její vnučku. K únosu přitom mělo dojít v době, kdy se stěžovatelka vrátila zpět do ČR za prací, přičemž ani ona, ani nikdo z její rodiny o pomoc příslušné státní orgány Moldavska nepožádal.

Žalovaný jakožto správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 29. 5. 2001, č. j. OAM-1651/VL-14-03-2001 stěžovatelce azyl neudělil s odkazem na ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Uvedl, že stěžovatelka nesplnila podmínky stanovené v § 12 zákona o azylu, tj. nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod a nebylo rovněž prokázáno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve své vlasti. Žádost stěžovatelky posuzoval žalovaný na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Moldavska plynoucích především ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2000. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo objasněno, že k důvodům, které vedly stěžovatelku k podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, patřily potíže s věřiteli, ekonomické problémy (přestože tyto stěžovatelka výslovně neuváděla) a snaha stěžovatelky o legalizaci zdejšího pobytu. Žalovaný ve svém rozhodování dospěl k závěru, že důvody, kvůli kterým stěžovatelka opustila zemi svého původu, nelze podřadit důvodům taxativně vymezeným v § 12 zákona o azylu, neboť v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by jednání věřitelů bylo motivováno stěžovatelčinou rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastávanými politickými názory, ale naopak snahou získat zpět půjčenou finanční hotovost. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že jednání stěžovatelky

po vstupu do ČR rovněž nebylo vedeno snahou požádat místní orgány o ochranu před chováním jejího bývalého přítele v zemi původu a dále odůvodnil, že stěžovatelce nebylo možné udělit azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu a že rovněž nepatří mezi osoby, které by byly v případě vycestování do své vlasti ohroženy překážkou vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka s tímto rozhodnutím nesouhlasila a podala proti němu v zákonné lhůtě rozklad, o kterém rozhodoval dle tehdy platných předpisů ministr vnitra. Stěžovatelka uvedla, že ve své zemi nemá důvěru v policejní orgány, a proto se kvůli ochraně celé své rodiny obrátila se žádostí o pomoc na azylové řízení. Dále namítala pochybení žalovaného, který své rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o udělení azylu nepravdivě zdůvodnil neexistujícími ekonomickými důvody. Ministr vnitra jako správní orgán druhého stupně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledal natolik závažná pochybení či vady, pro které by musel napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Ministr vnitra se ztotožnil se skutkovým i právním hodnocením žalovaného a o podaném rozkladu rozhodl dne 27. 10. 2003 pod č.j. OAM-1296/AŘ-2002 tak, že jej zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Stěžovatelka napadla výše označené rozhodnutí ministra vnitra žalobou u krajského soudu, v níž především namítala porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Uvedla, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení o azylu nezabývaly její žádostí odpovědně a svědomitě, nevyšly ze spolehlivě, přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci a nedaly stěžovatelce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani ke způsobům jejich zjištění. Dále poukázala na porušení ustanovení § 46 a 47 odst. 3 správního řádu s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není v souladu se zákony, žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nezohlednil tu část informací, které potvrzují stěžovatelkou uváděné skutečnosti. Kromě procesních pochybení stěžovatelka poukázala na skutečnost, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Odkázala na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného. Namítala, že hlavním důvodem odchodu ze země byla nejenom její obava z pronásledování soukromých osob, ale také její politické přesvědčení, neboť nikdy nesouhlasila s politikou komunistů, proti které vždy aktivně vystupovala a činí tak dodnes. V doplnění žaloby dále uvedla, že v její vlasti dochází k útlaku některých skupin obyvatelstva ze strany občanů ruské národnosti, a proto se domnívá, že patří do některé z podskupin vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a že v jejím případě existují skutečnosti zakládající překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Závěrem upozornila na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného považuje za zmatečné, neboť jako důvod své žádosti o udělení azylu neuvedla ekonomické problémy ani obavu ze setkání s bývalým přítelem.

Městský soud neshledal žalobu důvodnou. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v dané věci nebylo prokázáno naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, když z důkazů obsažených ve správním spisu nevyplynulo, že by problémy, které stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla, mohly být považovány za pronásledování ve smyslu citovaného zákona. Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že stěžovatelka nebyla v zemi původu vystavena pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť nebylo prokázáno, že by byla členkou nějaké politické strany či organizace a uplatňovala konkrétní politické názory, pro které by byla vystavena pronásledování. Stěžovatelka v podané žalobě poukázala na skutečnost, že jedním z důvodů opuštění země původu bylo její politické přesvědčení, neboť nesouhlasila

s politikou komunistů a aktivně proti ní vystupovala. Městský soud ve správním spisu ověřil, že stěžovatelka tento důvod v průběhu celého správního řízení neuváděla, poprvé jej uplatnila až v podané žalobě, a správní orgány se jím proto nemohly ve svém rozhodování zabývat. Strachem z pronásledování ve smyslu zákona o azylu bez toho, aniž by byl naplněn některý z taxativně vymezených důvodů dle § 12 zákona o azylu, pak není ani obava stěžovatelky založená na tvrzení, že v případě návratu do vlasti jí bude vyhrožováno soukromými osobami kvůli nesplacenému dluhu. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka přijela do ČR s úmyslem zde žít a pracovat a tuto skutečnost lze hodnotit jako ekonomický důvod žádosti o azyl. Městský soud proto ve shodě se závěry žalovaného konstatoval, že stěžovatelka požádala o udělení azylu v ČR ve snaze legalizovat zde svůj pobyt a že v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ani že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Městský soud rovněž neshledal namítaná procesní pochybení žalovaného spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu přezkoumávané věci a nemožnosti stěžovatelky vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a vypořádal se i s námitkou mířící do zmatečného závěru žalovaného o tom, že se stěžovatelka v případě návratu do vlasti obává svého přítele. Městský soud konstatoval, že touto skutečností se ve svém rozhodnutí zabýval již správní orgán druhého stupně, který správně vyhodnotil, že uvedená námitka nemá za následek nezákonnost rozkladem napadeného správního rozhodnutí a není tedy důvodem pro jeho zrušení či změnu, přestože neměla oporu ve stěžovatelčině výpovědi.

Městský soud potvrdil závěr napadeného rozhodnutí ohledně neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neshledal ani existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu shromážděných žalovaným v průběhu správního řízení, ani z údajů uváděných stěžovatelkou nebylo možné učinit závěr, že by náležela k osobám ohroženým skutečnými zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona. Stěžovatelka především namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, když má zato, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; dále namítá vady řízení před správními orgány obou stupňů spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí, přičemž pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel o azyl chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza

prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

K námitce stěžovatelky, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgány postupovaly v řízení o udělení azylu v souladu s právními předpisy a vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem k obecnosti této námítky lze v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. prověřit postup správních orgánů též pouze obecně. Městský soud rozhodující o žalobě mohl v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v rámci uplatněných žalobních bodů. Žalobní bod pak musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat skutkové a právní důvody, pro které stěžovatelka považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Stěžovatelka v žalobě obecně namítala, že správní orgány obou stupňů se v průběhu řízení o azyl nezabývaly její žádostí odpovědně a svědomitě, nevyšly ze spolehlivě, přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, že se žalovaný nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nedal stěžovatelce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani ke způsobům jejich zjištění. Pro tato tvrzení však neuvedla žádné skutkové ani právní důvody, na základě kterých by mohl soud případné vady řízení dovodit, tj. v čem spatřuje nedostatečnost zjištění skutkového stavu, které další důkazy měly být provedeny, jaká zjištění měl žalovaný provést a k prokázání jakých skutečností měla směřovat. Nejvyšší správní soud proto k takto formulované námitce dle § 109 odst. 3 s. ř. s. ověřil, že v řízení před správními orgány obou stupňů byl dodržen zákonný postup při zjišťování skutkové podstaty a řízení o udělení azylu není zatíženo vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. V průběhu řízení před správními orgány byly řádně zhodnoceny důkazní prostředky, dokazováním byl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, vydaná rozhodnutí jsou srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněna a pro stěžovatelku z nich zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány a následně i městský soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily. Městský soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tj. v mezích žalobních bodů se zabýval postupem správních orgánů ve správním řízení, shrnul podstatu sporu a skutečný stav věci potřebný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů. Kasační námitka dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto nebyla shledána důvodnou.

Ohledně kasační námítky mířící do nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato by byla důvodnou, pokud by městský soud aplikoval na danou věc nesprávný právní předpis, nebo by sice užil právního předpisu správného, tento by však nesprávně vyložil. V dané věci byl městský soud povinen posoudit, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná

obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (§ 2 odst. 6 zákona o azylu).

Okolnosti svědčící o pronásledování stěžovatelky z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu však v řízení před správními orgány obou stupňů prokázány nebyly. Jak správní orgány, tak i městský soud vycházely při posuzování důvodů pro udělení azylu z údajů uvedených stěžovatelkou v žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru. Stěžovatelka v průběhu správního řízení o udělení azylu opakovaně sdělila, že na území ČR přicestovala poprvé v roce 1997 poté, kdy jí zde mělo být zprostředkováno zaměstnání. Po návratu do Moldavska měla vrátit zapůjčené finanční prostředky a jelikož tak neučinila, bylo jí vyhrožováno ze strany soukromých osob - věřitelů. Stěžovatelka se poté znovu (v dubnu roku 1998) vrátila zpět do ČR a od té doby zde žije, pracuje a dlužnou částku zmíněné rodině v Moldavsku splácí. Z uvedeného je patrné, že stěžovatelka přicestovala do České republiky s úmyslem zde žít a pracovat, čemuž nasvědčuje také velký časový odstup mezi dobou, kdy stěžovatelka na území ČR přicestovala (duben 1998) a datem, kdy žádost o udělení azylu podala (27. 2. 2001). Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry městského soudu, že stěžovatelka požádala o udělení azylu z důvodů, které lze posoudit jako důvody ekonomické povahy, a rovněž ve snaze legalizovat svůj pobyt na území ČR.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově jako důvod opuštění země svého původu uvedla příslušnost ke gagauzské národnosti a podrobně popsala problémy, které jí v Moldavsku způsobuje její etnický původ. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého nepřihlíží ke skutečnostem, které byly uplatněny až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud shodně judikoval v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publ. ve Sb. NSS pod č. 685/2005: „*Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.)...“.* Nejvyšší správní soud proto ke skutečnostem, o nichž se stěžovatelka nezmínila ve správním řízení, ani v řízení před městským soudem, a které uplatnila až po vydání rozsudku městského soudu, nemohl v souladu s citovaným § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet.

Stěžovatelka tak v řízení před správním orgánem neuvedla žádnou skutečnost, ze které by bylo možno dovodit pronásledování konkrétně její osoby z některého azylově relevantního důvodu vypočteného v § 12 zákona o azylu. Městský soud proto nepochybil, když žalobním námitkám stěžovatelky proti napadenému správnímu rozhodnutí v tomto ohledu nevyhověl, neboť správně zhodnotil, že výše uvedená skutková zjištění vedla správní orgán k tomu, že žádost stěžovatelky posoudil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že v řízení nebylo zpochybněno tvrzení stěžovatelky, že je v zemi původu pronásledována věřiteli a má odůvodněné obavy z jejich případného jednání vůči ní i její rodině. Správní orgány i soud v řízení zjišťoval, zda jednání věřitelů – soukromých osob by bylo možno v daném případě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, přičemž bylo z výše uvedených důvodů spolehlivě zjištěno, že nikoli. Nejvyšší správní soud již opakovaně ve svých rozhodnutích uvedl, že institut azylu je specifickým druhem ochrany pouze před určitými, zákonem taxativně vymezenými, negativními jevy v zemi původu; jeho zamýšleným účelem není ochránit žadatele před jakýmkoliv nepříznivým jednáním, kterému byl vystaven (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, zveřejněno na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou, sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

